

Arrest

nr. 139 989 van 27 februari 2015
in de zaak RvV X/ VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Mechelen, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 16 december 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Mechelen van 7 november 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Y. D'HANIS die loco advocaat B. DE KEYSER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 14 april 1992.

Op 4 augustus 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in, als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap.

Op 7 november 2014 neemt de burgemeester van de stad Mechelen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel [...] 52, §3 [...] van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag [...] van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie [...], die op 04/08/2014 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

[...]

De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie ; volgende gevraagde documenten werden niet overgemaakt: bewijzen relatie: gemeenschappelijk kind of bewijs 1 jaar samenwonen voor aanvraag of bewijs elkaar 2 jaar kennen + 3 ontmoetingen voor minimum 45 dagen voor aanvraag, inkomsten Belg (loonfiches van de laatste 12 maanden, ziektekostenverzekering voor alle gezinsleden, geregistreerd huurcontract of eigendomsakte, attesten OCMW.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de burgemeester een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art.52§3 van het KB van 8 oktober 1981.

[...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op en, verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de burgemeester een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art.52§3 van het KB van 8 oktober 1981.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ter terechtzitting meent de verwerende partij dat het beroep zonder voorwerp geworden is, daar de verzoekende partij op 30 december 2014 een nieuwe aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie als een bloedverwant in opgaande lijn heeft ingediend.

2.2. Het valt niet in te zien waarom het beroep zonder voorwerp geworden is, gelet op de nieuwe aanvraag van 30 december 2014 voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie als bloedverwant in opgaande lijn. De aanvraag van 30 december 2014 wijzigt de rechtstoestand van de verzoekende partij immers niet en heeft geen enkele repercussie op de bestreden beslissing. Het is niet omdat de verzoekende partij een tweede aanvraag als moeder van een Belgisch minderjarig kind geldig heeft kunnen indienen, dat de bestreden beslissing zonder voorwerp geworden is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1475 e.v. van het Burgerlijk Wetboek, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 12 en 16 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens (UVRM).

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende *“de uitdrukkelijke en draagkrachtige motivering in bestuurszaken”*, juncto artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Gelet op het gegeven dat de middelen op elkaar voortbouwen, worden de middelen samen behandeld.

3.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middelen als volgt:

“Overwegende dat vertoogster de partner is van de Belgische onderdaan, de heer T. A. A. [...], met wie zij verbonden is met een wettelijke samenwoningsovereenkomst en binnen het kader waarvan zij verzocht om gezinshereniging overeenkomstig artikel 40ter van de wet van 15 december 1980;

Overwegende dat vertoogster eveneens moeder is van een Belgisch kind, zijnde T. S. [...], geboren te Mechelen op 12 september 2014¹⁴ voor wie zij de zorg verstrekt;

Overwegende dat vertoogster laat gelden dat bij de aanvraag in Mechelen haar werd verzocht binnen de drie maanden een aantal aanvullende bewijzen en documenten over te leggen waaronder de bestaansmiddelen van de Belg;

Overwegende dat de stad Mechelen perfect op de hoogte is van het feit dat vertoogster op datum van 12 september 2014 te Mechelen het leven schonk aan het minderjarige Belgische kind T. S. [...], aangegeven aan de diensten van de burgerlijke stand te Mechelen op 15 september 2014 en geregistreerd in de akten van de burgerlijke stand onder het nummer jaar: 2014, akte nr. 772;

Overwegende dat vertoogster de beschikking heeft over alle nuttige documenten waarom werd verzocht door de verwerende partij te weten:

- de inkomsten van de Belg (loonfiches van de laatste 12 maanden),
- ziektekostenverzekering voor alle gezinsleden,
- geregistreerd huurcontract of eigendomsakte,
- attesten OCMW;

Overwegende dat de ambtenaar dossierbehandelaar perfect op de hoogte is van enerzijds het bestaan van het feit dat vertoogster in aanmerking komt om te worden gemachtigd tot verblijf van meer dan drie maanden op grond zowel van artikel 40ter juncto artikel 40bis §2, eerste lid, 1° en artikel 40bis §2, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 daar waar zij niet alleen partner is van een Belg maar eveneens ouder is van een minderjarige Belg met wie zij zich voegt;

Overwegende dat conform artikel 40ter lid 2 vertoogster alle nuttige stukken heeft overgelegd minstens dat deze ter kennis zijn van de verwerende partij en deze stukken nogmaals, ten behoeve van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voegt bij onderhavig verzoekschrift;

Overwegende dat artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980 stelt dat:

“ Artikel 40ter

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- *de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- *de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.*

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- *dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :*

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- *dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.*

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

Overwegende dat wat betreft vertoogster artikel 40ter uit elkaar valt in 2 bepalingen, namelijk dit deel op haar van toepassing conform artikel 40bis §2, eerste lid, 1° tot 3° als partner van een Belg en artikel 40bis §2, eerste lid, 4° als ouder van een minderjarige Belg;

Overwegende dat wat betreft het begeleiden van de minderjarige Belg de overlegging van de geboorteakte samen met de identiteitsdocumenten volstaat;

Overwegende dat deze stukken in goede orde ter beschikking zijn van de verwerende partij waarover geen betwisting kan bestaan;

Overwegende dat wat betreft de partner van een Belg vertoogster een aantal bijkomende stukken diende over te leggen en dat de verwerende partij eveneens beschikking heeft over deze stukken;

Overwegende dat vertoogster dan ook het recht heeft om te verblijven niet alleen bij haar Belgische partner maar bovenal bij haar Belgisch kind waarover zij de zorg heeft;

Overwegende dat het huwelijk zowel als het geregistreerd partnerschap dezelfde bescherming genieten en dat de partner van een Belg met wie een geregistreerd samenwoningsovereenkomst werd gesloten recht heeft om deze Belg te verblijven;

Overwegende dat artikel 1475 B.W. stelt dat:

“ Artikel 1475

§1 Onder “wettelijke samenwoning” wordt verstaan de toestand van samenleven van twee personen die een verklaring hebben afgelegd overeenkomstig artikel 1476. [...]”

Overwegende dat artikel 1476 B.W. stelt dat:

“ Artikel 1476

§1 Een verklaring van wettelijke samenwoning wordt afgelegd door middel van een geschrift dat tegen ontvangstbewijs wordt overhandigd aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeenschappelijke woonplaats.

Dat geschrift bevat de volgende gegevens:

1° de datum van de verklaring;

2° de naam, de voornamen, de plaats en de datum van geboorte en de handtekening van beide partijen;

3° de gemeenschappelijke woonplaats;

4° de vermelding van de wil van beide partijen om wettelijk samen te wonen;

5° de vermelding dat beide partijen vooraf kennis hebben genomen van de inhoud van de artikelen 1475 tot 1479;

6° in voorkomend geval, de vermelding van de overeenkomst die is bedoeld in artikel 1478, die de partijen hebben gesloten;

De ambtenaar van de burgerlijke stand gaat na of beide partijen voldoen aan de wettelijke voorwaarden inzake de wettelijke samenwoning en maakt in voorkomend geval melding van de verklaring in het bevolkingsregister.”

Overwegende dat artikel 1477 B.W. stelt dat:

“ Artikel 1477

§1 De bepalingen van dit artikel die de rechten, verplichtingen en bevoegdheden van de wettelijke samenwonenden regelen, zijn van toepassing door het enkele feit van de wettelijke samenwoning.

§2 De artikelen 215, 220, § 1, en 224, § 1, 1, zijn van overeenkomstige toepassing op de wettelijke samenwoning.

§3 De wettelijke samenwonenden dragen bij in de lasten van het samenleven naar evenredigheid van hun mogelijkheden.”

Overwegende dat titel Vbis van het Burgerlijk Wetboek genaamd “wettelijke samenwoning” een wettelijke bescherming biedt aan de wettelijk samenwonende gelijk gesteld met de bescherming geboden door het huwelijk;

Dat bovendien het recht op het privéleven wordt gewaarborgd door internationale bepalingen waaronder het UVRM en het EVRM;

Overwegende dat artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens stelt dat:

“ Recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven

Artikel 8 :

1. Eén ieder heeft recht op respect op zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid en de goede zeden of voor bescherming van de echte vrijheden van anderen.”

Overwegende dat in dezelfde zin artikel 12 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens stelt dat:

“ Artikel 12 :

Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn tehuis of zijn briefwisseling noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam.

Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft één ieder recht op bescherming door de wet.”

Overwegende dat artikel 16 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens stelt dat:

“ Artikel 16 :

1° Zonder enige beperking op grond van ras, nationaliteit of godsdienst, hebben mannen en vrouwen van huwbare leeftijd het recht om te huwen en een gezin te stichten. Zij hebben gelijke rechten wat het huwelijk betreft, tijdens het huwelijk en bij de ontbinding ervan.[...]

Overwegende dat vertoogster het recht heeft in het Rijk samen te leven met de persoon van zijn keuze;

Overwegende dat dit recht wordt onderschreven door de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens in artikel 8, het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens in haar artikelen 12 en 16 en zelfs volgens de Belgische wetgeving overeenkomstig Artikel 1475 e.v. van het Burgerlijk Wetboek de partners de plicht hebben samen te wonen;

Overwegende dat in dezelfde zin vertoogster het recht heeft een gezin te stichten en zij effectief met dit gezin mag en kan samenwonen;

Dat vertoogster een partnerschap heeft onderschreven met een Belgische onderdaan en in die zin overeenkomstig artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980 een aanvraag indiende strekkende tot verblijf van meer dan drie maanden wat initieel werd toegestaan;

Overwegende dat bovendien vertoogster een Belgisch kind heeft waarover zij de zorg behoeft zodat zij in de zin van artikel 40ter eveneens op basis van dit artikel recht heeft op verblijf;³⁰

Dat vertoogster ten gepaste tijde alle nuttige stukken overgelegd heeft en deze bovendien geactualiseerd voegt bij onderhavig verzoekschrift onder de stukken genummerd van 1 tot en met 13;

Dat overeenkomstig artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 de vreemde partner van een Belg het recht heeft op verblijf van meer dan drie maanden op voorwaarde onder andere dat deze partner beschikking heeft over voldoende huisvesting³¹ en beschikt over voldoende bestaansmiddelen en over een ziektekostenverzekering op naam van vertoogsters' gezin;

Overwegende dat overeenkomstig artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 de ouder van een Belgisch kind eveneens recht heeft op verblijf van meer dan drie maanden louter op voorwaarde dat deze ouder haar identiteit aantoonst en uiteraard deze van het minderjarige kind die zij begeleidt of waar zij zich wil bijvoegen;

Overwegende dat daadwerkelijk de Belgische onderdaan beschikking heeft over voldoende bestaansmiddelen;

Overwegende dat eveneens de Belgische onderdaan beschikking heeft over voldoende huisvesting;

Dat de Belgische onderdaan tenslotte ook een ziektekostenverzekering heeft onderschreven op de naam van alle gezinsleden;

Overwegende dat alle stukken zoals gevraagd door de verwerende partij in het bezit zijn;

Overwegende dat de verwerende partij eveneens perfect op de hoogte is dat vertoogster te Mechelen het leven heeft geschonken aan het minderjarige Belgische kind T. S. [...], geboren te Mechelen op 12 september 2014 en aangegeven aan de ambtenaar van de burgerlijke stand te Mechelen en ingeschreven in de registers van de akten van geboorte onder jaar 2014 akte nr. 772;³⁷

Dat dan ook volstrekt ten onrechte de diensten van de verwerende partij op 7 november 2014 de genomen bestreden beslissing heeft genomen en een bijlage 20 heeft afgeleverd;

Dat steeds in dezelfde zin ten minste ten onrechte werd vastgesteld dat uit het onderzoek van het administratief dossier zou blijken dat vertoogster geen aanspraak zou kunnen maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond zodat maar overeenkomstig artikel 52 §3 van het KB van 8 oktober 1981 een bevel zou moeten worden afgeleverd het grondgebied te verlaten;

Dat manifest vaststaat en bovendien niet alleen van algemene bekendheid is maar toch van formele kennis zou moeten zijn en/of is van de verwerende partij dat vertoogster in aanmerking komt te worden gemachtigd tot verblijf op basis van artikel 40ter als zijnde een familielid vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 4° als ouder van een minderjarige Belg die zij vervoegt;

Dat inderdaad het kind geboren is te Mechelen en de geboorte werd aangegeven bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van de verwerende partij zelve, derhalve het kind werd ingeschreven bij verzoekster wat niet nuttig kan worden betwist;

Dat in die zin alle maar dan ook alle stukken zich bevinden in het dossier;

Dat thans aan de hand van stukken wordt aangetoond dat vertoogster wel degelijk in aanmerking komt om te worden toegelaten tot het verblijf van meer dan drie maanden op basis van haar partnerschap met een Belgische onderdaan en ouder van een minderjarige Belg;

Dat vertoogster laat gelden dat hij alles heeft gedaan wat de ambtenaar van de stad Mechelen heeft gevraagd;

Dat het totaal negeren van de onderscheiden rechtsgronden dient te worden beschouwd als zijnde onzorgvuldig minstens onredelijk;

Overwegende dat minstens de beslissing werd genomen op basis van een onzorgvuldig samengesteld dossier zodat op deze grond ten minste de beslissing moet worden vernietigd waarover infra meer;

Dat dit eerste middel ernstig is en de bestreden beslissing moet worden vernietigd;

Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn beslissingen met redenen moet omkleden;
Overwegende dat het bekomen van een inschrijving in het vreemdelingenregister van een vreemdeling, partner van een Belg een recht is en dat de weigering dit recht toe te kennen op afdoende wijze moet worden gemotiveerd;

Overwegende dat het bekomen van een inschrijving in het vreemdelingenregister van een vreemdeling ouder van een Belgisch minderjarig kind dat zij begeleidt en/of vervoegt waarover zij de zorg behoeft eveneens een recht is en dat de weigering dit recht toe te kennen eveneens op afdoende wijze moet worden gemotiveerd;

Overwegende dat uwe Raad duidelijk zal vaststellen dat vertoogster wel degelijk in aanmerking komt om te worden toegelaten tot het verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en te worden ingeschreven in het vreemdelingenregister binnen het kader van artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980 en samen te wonen met haar partner in het Rijk en ten minste met haar dochter;

Overwegende dat zoals supra aangetoond vertoogster aanwijst dat de verwerende partij beschikking heeft over alle documenten nodig om haar inschrijving in regel te stellen maar dat de Dienst Vreemdelingenzaken voorbijgaat aan deze stukken;

Overwegende dat de partner van vertoogster beschikking heeft over voldoende inkomsten;

Dat zij eveneens beschikking heeft over voldoende huisvesting;

Dat er tenslotte eveneens een ziektekostenverzekering werd onderschreven op naam van alle gezinsleden;

Dat partijen evenmin zich ooit hebben gericht tot het OCMW laat staan dat zij gebruik zouden maken van de sociale zekerheidspijler solidariteit;

Overwegende dat vertoogster het leven heeft geschonken aan een Belgisch kind te Mechelen op datum van 12 september 2014 wat werd geregistreerd in de akten van de burgerlijke stand van de verwerende partij zelve op 15 september 2014;

Overwegende dat zeker over dit laatste punt op geen enkele wijze wordt gemotiveerd wel integendeel wordt gesteld dat daar waar het recht op verblijf van meer dan drie maanden moet worden afgewezen omdat vertoogster niet de stukken overlegt zoals voorzien in artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 zij niet in aanmerking zou komen om te worden gemachtigd tot verblijf op enig andere rechtsgrond;

Overwegende dat de bestreden beslissing volstrekt ingaat tegen de bedoeling van de Wetgever en de toepassing van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, de wet van 15 december 1980 en het Burgerlijk Wetboek in het bijzonder;

Overwegende dat vertoogster recht heeft om te worden toegelaten tot het verblijf in het Rijk voor een periode van meer dan drie maanden en het recht heeft om te worden ingeschreven in het vreemdelingenregister te Mechelen conform artikel 40ter van de wet van 15 december 1980;

Dat de vraag dient te worden beantwoord is te weten of de verwerende partij in redelijkheid en op grond van een zorgvuldige feitenvinding heeft geoordeeld dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarde om in het kader van artikel 40ter aanspraak te maken op het verblijfsrecht van meer dan drie maanden;

Overwegende dat de verwerende partij perfect op de hoogte is dat vertoogster moeder is van een Belgisch kind;

Dat aangaande dit loutere feit dat niet onbelangrijk is binnen het kader van de besluitvorming slechts wordt gemotiveerd dat vertoogster geen aanspraak zou kunnen maken op enig ander verblijfsrecht van welke andere rechtsgrond dan ook;

Dat de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt dat bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen niet onderworpen zijn aan tegenspraak maar dat vertoogster hier laat gelden dat wanneer de verwerende partij wenst over te gaan tot het beëindigen van het verblijfsrecht wat zeer ernstige gevolgen heeft voor verzoekster zich wel moet steunen op een volledig samengesteld dossier;⁴⁵

Overwegende dat in casu blijkt aan de hand van de stukken die vertoogster nu bij haar verzoekschrift bijbrengt dat zij wel degelijk in aanmerking komt om te worden gemachtigd tot verblijf

de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder zich inhoudelijk uit te spreken aangaande de bijgevoegde stukken, dient vast te stellen dat de verwerende partij onzorgvuldig is geweest wanneer zij zich niet zou hebben gebaseerd op deze stukken of feitelijke toestand van partijen;

Overwegende dat de motivering in de bestreden beslissing zich de facto beperkt tot de opmerking dat vertoogster zijn verblijfsrecht moet worden beëindigd omdat er geen stukken zouden zich bevinden in het dossier zonder dat hierom minstens een rappel zou kunnen worden gericht of een vraag tot aanvulling of een verzoek om te bevestigen dat er al dan niet stukken zouden zijn gevoegd;

Dat onmogelijk vertoogster kan worden uitgesloten van het verblijf in het Rijk louter en alleen op basis van het feit dat er bepaalde stukken niet werden overgelegd om deel uit te maken van de besluitvorming die niet werden gevraagd door de verwerende partij;

Overwegende dat verzoeker weet dat binnen het kader van de procedure uwe Raad voor Vreemdelingenbetwistingen conform artikel 39/2 §2 van de wet van 15 december 1980 zij slechts vermag de nietigverklaring te bekomen van de bestreden administratieve akte niet dat uwe Raad zich in de plaats zou stellen van de administratie;

Dat evenwel uwe Raad kan vaststellen dat er stukken worden gevoegd bij het dossier die een eventueel ander zicht zou kunnen werpen op dit dossier voor de beoordeling ervan;

Dat het dan ook past ten minste op deze grond de bestreden beslissing te vernietigen opdat de betrokken administratie na kennisname van de nodige stukken een nieuwe beslissing zou kunnen nemen desgevallend a contrario met de bestreden beslissing;

Overwegende dat de motivering dan ook niet draagkrachtig is en op deze grond de vernietiging van de akte zich opdringt;"

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"Standpunt van verwerende partij - Weerlegging van het eerste middel

10. Verzoeker gaat eraan voorbij dat zij op 04.08.2014 enkel een aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in haar hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap, en dus niet in haar hoedanigheid van moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie.

Zoals verzoeker op pagina 7 van haar verzoekschrift zelf stelt, is artikel 40bis § 2, eerste lid, 1° tot 3° van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 in dit geval dan ook van toepassing.

11. Artikel 40bis § 2, 2° en artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 bepalen welke zaken er moeten worden aangetoond, wanneer een aanvraag tot verblijf wordt ingediend door een familielid van een burger van de Europese Unie in zijn of haar hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk

geregistreerd partnerschap :

Artikel 40bis § 2, 2° :

" [...]"

Artikel 40ter, tweede lid :

" [...]"

Het is dan ook conform voormelde van toepassing zijnde bepalingen dat verweerder middels de Bijlage 19ter afgeleverd aan verzoeker op 04.08.2014 heeft gevraagd om volgende documenten over te leggen (STUK 1) :

bewijs relatie : bewijs gemeenschappelijk kind OF bewijs 1 jaar samenwoont voor aanvraag OF bewijs elkaar 2 jaar kennen + 3 ontmoetingen voor minimum 45 dagen voor aanvraag, inkomsten Belg (loonfiches van de laatste 12 maanden), ziektekostenverzekering voor alle gezinsleden, geregistreerd huurcontract of eigendomsakte, attesten OCMW.

12. Overeenkomstig artikel 52 § 2 van het Vreemdelingenbesluit d.d. 08.10.1981 dienden deze documenten binnen een termijn van drie maanden, in dit geval tus ten laatste op 04.11.2014, aan verweerder te worden bezorgd.

Zoals blijkt uit de kennisgeving aan de Dienst Vreemdelingenzaken op 06.11.2014 (STUK 5) werden deze documenten echter niet tijdig bezorgd aan verweerder.

Op grond van artikel 52 § 3 van het Vreemdelingenbesluit d.d. 08.10.1981 kon verweerder dan ook niet anders dan de verblijfsaanvraag te weigeren. Dit werd overigens ook zo geadviseerd door de Dienst Vreemdelingenzaken (STUK 6).

13. In het verzoekschrift wordt niet aangetoond dat verzoeker alle wettelijk vereiste documenten vóór de vooropgestelde datum heeft binnengebracht bij verweerder.

Integendeel, op pagina 6 van het verzoekschrift stelt verzoeker enkel dat zij "de beschikking" heeft over de documenten waarom verweerder heeft verzocht. Ze verwijst hiervoor naar verschillende stukken uit haar stukkenbundel, welke echter nooit, alleszins niet tijdig, zijn overgemaakt aan verweerder.

Van verweerder kan niet worden verwacht dat zij voor elkeen die een verblijfsaanvraag indient zelf op zoek gaat naar de vereiste bewijsstukken. Artikel 52 § 2 van het Vreemdelingenbesluit d.d. 08.10.1981 stelt immers zeer duidelijk dat de aanvrager/familielid de documenten uit artikel 40bis § 2, 2° en artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 dient voor te leggen.

Bovendien, zelfs al zou verweerder, na raadpleging van de registers van de burgerlijke stand, hebben kunnen vaststellen dat verzoeker samen met de heer T. A.A. [...] een kind had, dan had verweerder nog steeds niet kunnen nagaan of de heer T. [...] over voldoende inkomsten beschikte, een ziekteverzekering voor alle gezinsleden heeft aangegaan, een geregistreerd huurcontract of eigendomsakte voorhanden heeft, ...

De bestreden beslissing schendt artikel 40ter van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 dan ook niet.

14. De verwijzing naar artikel 1475 e.v. van het Burgerlijk Wetboek, artikel 8 EVRM en artikel 12 en 16 UVRM is in deze irrelevant.

Verweerster heeft de bestreden beslissing genomen overeenkomstig de van toepassingen zijnde bepalingen in de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1981 en het Vreemdelingenbesluit d.d. 08.10.1981.

Artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 maakt trouwens geen onderscheid tussen partners die gehuwd zijn en partners die een geregistreerd partnerschap hebben afgesloten. In beide gevallen dient te worden aangetoond dat de Belgische onderdaan beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, behoorlijke huisvesting en een ziekteverzekering.

15. Bovendien, werd in het feitenrelaas reeds opgemerkt dat verweerster op 20.11.2014 aan de Dienst Vreemdelingenzaken heeft laten weten geen sefor-procedure te hebben opgestart, omdat verzoekster een Belgisch kind heeft en binnenkort op basis van deze verwantschap een verblijfsaanvraag zal indienen.

Artikel 1475 e.v. van het Burgerlijk Wetboek, artikel 8 EVRM en artikel 12 en 16 UVRM zijn dan ook geenszins geschonden.

Het eerste middel is bijgevolg ongegrond.

[...]

18. Conform de artikelen 2 en 3 van de Formele Motiveringswet moeten bestuurshandelingen formeel gemotiveerd worden en tot doel hebben om de bestuurde toe te laten te achterhalen waarom er voor haar een ongunstige beslissing is genomen, derwijze dat zij zich, met de ter beschikking staande rechtsmiddelen, kan verweren tegen die beslissing door aan te tonen dat de in de motivering tot uitdrukking gebrachte motieven juridisch niet opgaan.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

19. De overwegingen in de bestreden beslissing laten verzoekster toe te achterhalen om welke redenen haar verblijfsaanvraag werd geweigerd, zodat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsplicht wordt beoogd.

Bovendien is de motivering ook afdoende. De motivering is duidelijk, concreet, nauwkeurig, draagkrachtig, waarheidsgetrouw en gestaafd door stukken van het administratief dossier.

20. Zoals in de weerlegging van het eerste middel reeds werd aangetoond, blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster geen enkel van de gevraagde documenten tijdig bij verweerster heeft binnengebracht. In tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt beweerd, beschikte verweerster op 04.11.2014 enkel over het Russisch paspoort van verzoekster en de verklaring van wettelijke samenwoning. Deze documenten werden samen met de Bijlage 19ter en het inlichtingenblad ABC aan de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt (STUK 4).

Op het ogenblik dat verweerster, na machtiging van de Dienst Vreemdelingenzaken, de bestreden beslissing heeft genomen (op 07.11.2014), kon zij dan ook geen rekening houden met de documenten die heden aan het verzoekschrift tot nietigverklaring worden gevoegd. Verweerster kon/mocht bij het nemen van de bestreden beslissing enkel rekening houden met de feiten, in dit geval de documenten, die voorhanden waren.

De op grond van artikel 40bis § 2, 2° en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet d.d. 08.10.1980 vereiste documenten werden niet tijdig binnengebracht door verzoekster, het tegendeel wordt ook niet aangetoond, zodat verweerster deze documenten ook niet kon opnemen in haar motivering.

21. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verplichting op de beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

22. In de weerlegging van het eerste middel werd reeds aangehaald, dat verzoekster een verblijfsaanvraag heeft

ingediend in haar hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap (artikel 40bis § 2, 2° Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980). Bij het indienen van deze aanvraag heeft verzoekster nooit melding gemaakt van het feit dat zij samen met haar Belgische partner een kindje verwachtte. De geboorte van het kindje blijkt trouwens ook niet uit de documenten die bij verweerster werden ingediend en die deel uitmaken van het administratief dossier. Noch het inlichtingenblad ABC (STUK 9), noch de historiek van het dossier van verzoekster (STUK 10) maken melding van het feit dat verzoekster op 12 september 2014 moeder is geworden van een Belgisch kindje.

23. Zoals reeds opgemerkt, komt het niet toe aan verweerster om zélf op zoek te gaan naar documenten en feitelijke gegevens die een verblijfsrecht zouden kunnen verantwoorden.

Nochtans blijkt uit het verzoekschrift en de stukken die hieraan zijn toegevoegd dat verzoekster maar al te goed weet welke documenten er moeten worden overlegd bij in het indienen van een verblijfsaanvraag als partner van een Belg en als ouder van een minderjarige Belg. Zo wordt op pagina

7 van het verzoekschrift vermeld dat bij een verblijfsaanvraag ingediend door de ouder van een minderjarige Belg, een geboorteakte moet worden overlegd.

Echter, zelfs dit document heeft verzoekster nooit binnengebracht bij de dienst vreemdelingen van verweerster...

24. Verweerster heeft geenszins onzorgvuldig gehandeld door geen rekening te houden met een document waarvan zij het bestaan niet kende op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, met name de geboorteakte waaruit blijkt dat verzoekster samen met haar Belgische partner op 12.09.2014 een kindje heeft gekregen.

Het is daarentegen verzoekster die onzorgvuldig is geweest, door de gevraagde documenten niet tijdig bij verweerster in te dienen en door verweerster zelfs niet in kennis te stellen van de geboorte van haar kindje op 12.09.2014.

Als aanvraagster van een verblijfskaart diende verzoekster zich te conformeren aan de wettelijke bepalingen, zoals artikel 52 § 2 Vreemdelingenbesluit d.d. 08.10.1981, waarin duidelijk staat dat deze documenten dienen te worden voorgelegd binnen de drie maanden na de aanvraag.

Verzoekster werd van deze wettelijke verplichting uitdrukkelijk in kennis gesteld door verweerster bij het indienen van haar verblijfsaanvraag (STUK 1). Verweerster is dan ook tegemoet gekomen aan haar informatie en kennisgevingsplicht. Er is geen enkele bepaling, noch beginsel dat aan verweerster oplegt om verzoekster ook nog eens te "rappelleren" aan haar wettelijke verplichtingen ...

25. Dat verweerster zorgvuldig heeft gehandeld bij het nemen van de bestreden beslissing blijkt des te meer uit het gegeven dat zij voorafgaand aan haar beslissing de instructies van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft ingewonnen (STUK 5).

Deze laatste heeft hierop geantwoord dat de betrokkene niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie (STUK 6).

Het is de Dienst Vreemdelingenzaken zelf die volgende paragraaf als motivering van een Bijlage 20 heeft geadviseerd (STUK 6) :

"Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijft dat zij geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Burgemeester een bevel om het grondgebied te verlaten af krachten art. 52 § 3 van het Vreemdelingenbesluit d.d. 08.10.1981."

26. Verweerster had bij het nemen van de bestreden beslissing bijgevolg wel degelijk voldoende kennis van het dossier en heeft conform de wettelijke bepalingen op zorgvuldige en redelijke wijze haar beslissing genomen.

Het feit dat verzoekster op 20.11.2014 aan de Dienst Vreemdelingenzaken heeft laten weten dat er geen Seforprocedure zal worden opgestart, daar verzoekster een Belgisch kind heeft en binnenkort op basis van deze verwantschap een verblijfsaanvraag zal opstarten, toont des te meer de redelijkheid van haar beslissing aan.

Het tweede middel is bijgevolg ongegrond."

3.1.3. Met betrekking tot de artikelen 12 en 16 van de UVRM wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de verklaring niet ingevoerd is in de Belgische wetgeving. Het is een beginselverklaring, aangenomen door een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 10 december 1948 (A/Res. 217 (III)). Een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties is in beginsel juridisch niet bindend. De rechtstreekse schending ervan kan noch in haar geheel, noch wat betreft bepaalde artikelen, op ontvankelijke wijze worden aangevoerd (RvS 13 maart 2002, nr. 104.622; RvS 7 januari 2003, nr. 126.922; RvS 4 mei 2005 nr. 144.115; RvS 8 maart 2006, nr. 155.998.).

Er dient te worden vastgesteld dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aan op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8

oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), gesteld dat de verzoekende partij niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond dat ze zich in de voorwaarden bevond om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie. Verder wordt gepreciseerd dat zij de volgende documenten niet heeft overgemaakt: bewijzen relatie: *“gemeenschappelijk kind of bewijs 1 jaar samenwoont voor aanvraag of bewijs elkaar 2 jaar kennen en 3 ontmoetingen voor minimum 45 dagen voor de aanvraag”* en bewijzen van de inkomsten van de Belgische partner: loonfiches van de laatste 12 maanden, ziektekostenverzekering voor alle gezinsleden, geregistreerd huurcontract of eigendomsakte, attesten OCMW. De opgegeven motieven zijn afdoende in het licht van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden vastgesteld. Evenmin wordt een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Op 4 augustus 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met een Belg. *In casu* valt de verzoekende partij onder de toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met artikel 40bis, §§ 2 en 4 van de Vreemdelingenwet

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning

bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet betreft voorwaarden die opgelegd worden aan familieleden van Belgische onderdanen. Uit de libellering van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet volgt dat de Belgische onderdaan in principe dient te beschikken over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt, over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en over een behoorlijke huisvesting. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met artikel 40bis, §§ 2 en 4 van de Vreemdelingenwet, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de niet-Belgische partner van Belgische onderdaan, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de Belgische onderdaan een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder dan eenentwintig jaar zijn, ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek en ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

Overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de Vreemdelingenwet is het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aangetoond:

“- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;”.

De bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit. Dit artikel bepaalt het volgende:

“Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit blijkt dus duidelijk dat een gemeentebestuur een beslissing tot weigering van verblijf kan nemen indien de vereiste bewijsdocumenten niet worden overgemaakt ter ondersteuning van een aanvraag.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat aan de verzoekende partij een bijlage 19ter werd afgegeven op 4 augustus 2014, met de uitdrukkelijk melding dat de verzoekende partij binnen de drie maanden, en ten laatste op 4 november 2014 de volgende documenten dient over te leggen: *“bewijzen relatie: gemeenschappelijk kind OF bewijzen 1 jaar samenwonen voor aanvraag OF bewijs elkaar 2 jaar kennen + 3 ontmoetingen voor minimum 45 dagen voor aanvraag, inkomsten Belg (loonfiches van de laatste 12 maanden), ziektekostenverzekering voor alle gezinsleden, geregistreerd huurcontract of eigendomsakte, attesten OCMW.”*

Uit het dossier blijkt verder niet dat de verzoekende partij deze stukken heeft overgelegd. De verzoekende partij had drie maanden de tijd gekregen om de documenten over te maken en zij heeft dit niet gedaan.

In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij aan dat ze op 12 september 2014 te Mechelen het leven heeft geschonken aan een Belgisch kind en dat de geboorte werd geregistreerd op 14 september

2014 in de akten van de burgerlijke stand van de stad Mechelen. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij bijgevolg op de hoogte is van de geboorte van het kind. Voorts voegt de verzoekende partij de volgende stukken aan haar verzoekschrift toe: document van de gemeente van 17 september 2014 met betrekking tot de samenstelling van het gezin, uittreksel uit het register van de akten van geboorte, drie verklaringen van lidmaatschap van de mutualiteit van 8 en 16 december 2014, de huurovereenkomst van een woning, verklaring van het OCMW van 4 december 2014 waarin gesteld wordt dat betrokkene geen uitkeringen van het OCMW te Mechelen genoten heeft, fiscale fiche 281.13 (werkloosheidsuitkering), loonfiches voor de periode 1 oktober 2013 tot en met 31 oktober 2014 en aangifte personenbelasting aanslagjaar 2014.

Daargelaten de vraag of de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was van het gegeven dat de verzoekende partij en haar partner een gemeenschappelijk kind hebben, zoals blijkt uit het uittreksel van de akten van geboorte, heeft de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing geen bewijzen bijgebracht met betrekking tot de inkosten van haar partner. Voorts werd er geen geregistreerde huurovereenkomst, attesten van het OCMW en een bewijs van ziektekostenverzekering voor alle familieleden ingediend.

Voormelde documenten heeft de verzoekende partij wel aan haar verzoekschrift gevoegd. Wat betreft de stukken de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegde merkt de Raad op dat hij in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Met het bijbrengen van deze documenten vraagt de verzoekende partij in wezen een feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak. Het opportuniteitsonderzoek behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad. Deze stukken werden niet aan verwerende partij overgemaakt ten tijde van de aanvraag, zodat deze er ook geen rekening mee kon houden. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). De Raad herhaalt nogmaals dat hij zijn bevoegdheid zou overschrijden door bij zijn wettigheidsstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

In het licht van deze elementen, toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat er een manifeste beoordelingsfout begaan werd.

Een schending van de materiële motiveringsplicht noch van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt.

Waar de verzoekende partij verwijst naar artikel 8 van het EVRM dient te worden gesteld dat deze verdragsbepaling evenmin zo kan worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op haar grondgebied te gedogen of een vestigingsrecht toe te staan. Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 van het EVRM staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (RvS 9 oktober 2001, nr. 99.581). De Vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (RvS 2 februari 2005, nr. 140.105). De verzoekende partij laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een niet toegelaten inmenging in haar privaat en familiaal leven zou uitmaken. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (RvS 4 mei 2007, nr. 170.806). Daarenboven heeft de verzoekende partij op 30 december 2014 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in opgaande lijn van een Belgische onderdaan ingediend. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State; RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De verzoekende partij toont niet aan dat de gevolgtrekkingen die de verwerende partij uit de hierboven vernoemde feitelijke vaststellingen afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Het redelijkheidsbeginsel werd niet geschonden.

Voorts wordt er opgemerkt dat de verzoekende partij nalaat op concrete wijze uiteen te zetten hoe de bestreden beslissing de artikelen 1475 tot en met 1477, §1 van het Burgerlijk Wetboek schendt nu de bestreden beslissing niet heeft belet dat de verzoekende partij en haar partner een wettelijke samenwoning hebben afgesloten. Een wettelijk samenwoning op zich geeft niet van rechtswege een verblijfsrecht. De verzoekende partij dient aan te tonen dat haar partner over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Voor zover zij verwijst naar haar samenwoningplicht, wijst de Raad erop dat niks de verzoekende partij verhindert haar gezinsleven elders verder te zetten, samen met haar partner. Bovendien verliest de verzoekende partij nog uit het oog dat de wettelijke bepalingen inzake de samenwoning en het gezinsleven niet kunnen worden aangewend om aan de dwingende regels inzake de binnenkomst, het verblijf en de vestiging in het Rijk te ontsnappen.

De middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS